

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 637/2014
03.07.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљене С.С., због кривичног дела примање мита из члана 367. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката И.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 59/13 од 12.12.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 488/14 од 10.04.2014. године, у седници већа одржаној 03.07.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене С.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Краљеву К 59/13 од 12.12.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 488/14 од 10.04.2014. године, због битне повреде одредаба кривичног поступка - члан 438. став 1. тачка 9. Законика о кривичном поступку, а у осталом делу захтев за заштиту законитости, се одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Краљеву К 59/13 од 12.12.2013. године, између осталих, окривљена С.С., оглашена је кривом због извршеног кривичног дела примање мита из члана 367. став 4. у вези става 1. КЗ за које јој је изречена условна осуда тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци која се неће извршити уколико у року од једне године, по правноснажности пресуде, не учини ново кривично дело, а у случају опозива условне осуде у изречену казну затвора урачунаће се време проведено у притвору од 07.09.2012. до 24.09.2012. године.

Истом пресудом, окривљеној С.С. изречена је мера безбедности забране вршења позива, делатности и дужности везано за послове директора школских

установа у трајању од две године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, од окривљене је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом (што је детаљно наведено у изреци ове пресуде), те је окривљена обавезана да плати суду трошкове паушала у износу од 3.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде, те трошкове кривичног поступка у износу о коме ће бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 488/14 од 10.04.2014. године одбијене су, као неосноване, жалбе Вишег јавног тужиоца у Краљеву и браниоца окривљене С.С. и потврђена пресуда Вишег суда у Краљеву К 59/13 од 12.12.2013. године.

Бранилац окривљене, адвокат И.Ј., на основу члана 482. и 483. став 1. и 2. ЗКП-а, поднео је, против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. у вези члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1. и 2. у вези члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев основан те да у смислу члана 492. став 1. тачка 2. ЗКП-а донесе пресуду којом ће окривљена С.С. бити ослобођена од оптужбе за предметно кривично дело.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерака захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката И.Ј., правноснажне пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, уз образложење да је повређен идентитет оптужбе тиме што је окривљеној оптужним актом стављено на терет поступање противно одредби члана 31. Закона о средњој школи, док се у осталом делу оптужног акта наводе прописи али без прецизног одређења које одредбе тих прописа су повређене, док је изреком правноснажне пресуде окривљена оглашена кривом јер је извршила радњу коју није смела да изврши противно одредбама члана 31, члана 42. став 4. и 5. Закона о средњој школи, Закона о основама система образовања и васпитања, члана 2. и 6. Правилника о упису ученика у средњу школу, тачка 4, тачка 5. и тачка 7. Стручног упутства за спровођење уписа ученика у средњу школу за школску 2012/2013 годину, тачка 3. и тачка 3.5. и тачка 4. Конкурса за упис ученика у први разред средње школе у Републици Србији у школској 2012/2013 години и Одлуци број 611-00-38972012-03 о упису ученика у средњу школу у 2012/2013 години.

Врховни касациони суд налази да је суд у изреци првостепене пресуде само појединачно определио, односно конкретизовао одредбе наведених прописа чијим кршењем је окривљена С.С. извршила службене радње које није смела извршити у оквиру свог службеног овлашћења, наводећи: „супротно одредбама члана ... члана 42. став 4. и 5. Закона о средњој школи („Службени гласник Републике Србије“ бр. 50/92, 53/93, 67/93, 48/94, 24/96, 23/02, 25/02, 62/03, 64/03, 101/05 и 72/05) Закона о основама система образовања и васпитања, члана 2. и 6. Правилника о упису ученика у средњу школу, тачка 4, тачка 5. и тачка 7. Стручног упутства за спровођење уписа ученика у средњу школу за школску 2012/2013 годину, тачка 3, тачка 3.5 и тачка 5. Конкурса за упис ученика у први разред средње школе у Републици Србији у школској 2012/2013 годину и одлуци бр. 611-00-38972012-03 о упису ученика у средњу школу 2012/2013 години“, насупрот уопштеном опису у диспозитиву оптужнице Вишег јавног тужиоца у Краљеву Кт 146/12 од 10.10.2012. године измењеној на главном претресу дана 12.12.2013. године, да је окривљена С.С. извршила службене радње које не би смела да изврши у оквиру свог службеног овлашћења: „... супротно одредбама члана 31. Закона о средњој школи, Закона о основама система образовања и васпитања, Правилника о упису ученика у средњу школу, Упутства за спровођење уписа ученика у средњу школу за школску 2012/2013 годину, конкурс за упис ученика у први разред средње школе у Републици Србији у школској 2012/2013 години и одлуке бр. 611-00-38972012-03 о упису ученика у средњу школу 2012/2013 години“. Оваквим поступањем суда није повређен објективни идентитет између пресуде и оптужбе, јер је суд не дирајући у опис недозвољених радњи окривљене и чињеница наведених у оптужници, исте уподобио цитираним одредбама прописа који су већ наведени у оптужном акту јавног тужиоца. Дакле, овај суд налази да у редовном кривичном поступку нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП-а, како се то неосновано наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Поднетим захтевом за заштиту законитости, правноснажне пресуде се побијају и због повреде закона из члана 439. тачка 1. и тачка 2. ЗКП-а, наводима да у списима предмета не постоје докази да је окривљена примила поклон на име извршења радњи коју није смела да изврши; да првостепена и другостепена пресуда не садрже образложење о постојању директног умишљаја; да су правноснажне пресуде донете услед погрешне оцене суда у погледу постојања или непостојања елемената општег појма кривичног дела - кривице и умишљаја, које чињенице су морале бити утврђене са извесношћу; да је нејасно како је могуће да суд на основу истих доказа утврди да за једно лице постоје, а да за друго лице не постоје докази да је извршено кривично дело ...

Иако се овим наводима у захтеву браниоца формално правноснажне пресуде побијају због повреде закона у смислу одредбе члана 439. тачка 1. и тачка 2. ЗКП-а, истима се суштински побија правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања - члан 440. ЗКП-а, што одредбом члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП-а није предвиђено као разлог за подношење овог ванредног правног лека - захтева за заштиту законитости окривљеног преко браниоца, тако да је у овом делу захтев за заштиту законитости одбачен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

За председника већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.